

Süreyya

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Mayıs 2021

Bir yanılısamadan ibaret belki de gördüğüm sandıklarım daha doğrusu emin olduğum ne varsa ve de kim, tarafınca itibar görmediğim ve işte kendime olan kızgınlığımı tetikleyen.

Bazen bir düş küresinde yaşadığıma kanaat getiriyorum ve çevremde olan tüm insanlar adeta bir baloncuk içine saklanmış ve hicap yüklü.

Kimliksizliğim de değil hani üstün körü yaşamaksa asla değil.

Ne kinayeleri sevdim ne de kibirli olmayı ne düşündüm ne de denedim bazense sorumluluklarımı askıya alıp da yaşamak geçti içimden ve...

Bir süreliğine yaşadım da sorumsuzca ve sorunsuz addedildim sözüm ona aslında geç de olsa anlayacaktım ki:

“Bu, ben değildim.”

Beni bana sunan illa ki bir ömür kolladığım değerlerimdi ve insanlara verdiğim değer netice itibari ile değer görmeyi hep diledim ve gördüm de iyi kötü.

Derken saygınlık ve sevilme arzusu girdi işin içine ve işte oraya bıçağı sapladım ve kan kaybından öldü mutluluğum.

Şerit değiştiren bir araba değildim ben ya da borsada sürekli değer kaybeden/kazanan bir hisse senedi hiç değildim...

Telaffuzu imkânsızdı işte ve tutarsız bir bilgi kirliliği idi benimki çünkü çok ama çok geç anlayacaktım:

“Bir insan asla ve asla sevdiği ve değer verdiği kadar itibar görmüyordu ve görmeyecekti de bir ömür.”

Ve işte alarm veriyordu dünya ve siren sesini tek duymayan bendim.

Layığı ile yaşamak ve sevmek akabinde hesapta yatan anaparanın faizi nasıl ki haramdı ve işte geç intikal etti her yapılanın gerekli karşılığı olmayacağı zaten sevmek ve değer vermek karşılıksız bir fasılaydı hep de böyle olacaktı.

Ve yol boyu hep bunu düşündüm iş çıkışı.

Aslında mesleğimi elime aldığım ilk günden beri de farkındaydım olup bitenin yine de Tanrının bana bir ayrıcalık sunacağını beklemiştim hele ki geçirdiğim kaza sonrası kabullenmekten kaçındığım neticede mesleğimi de terk etmeyi nasıl düşünmüştüm hem en çok da uzun bir süre tedavi gördüğüm rehabilitasyon merkezinde ne çok şeye ne çok kadersiz insana rast geldim.

Sezilerimdi beni hep yönlendiren ve sezinlendiğimden çok sızlanmaya başlamıştım işte.

Kadın-doğum uzmanıyım ve hayatımı doğuma adadım üstelik gayet sağlıklı bir kadınımda gerçi başımdan geçen iki başarısız evlilikten sonra çocuğumun babasını sorgulamaktan da vazgeçmişken bu yüzden kendimi yalnızlığa ve çocuklara adadım yine de aklımın bir köşesinde anne olma düşüncesi asla terk etmedi beni o güne kadar ve işte o dehşetengiz kazanın gerçekleştiği gün.

Üç gün ve üç gece uykusuz nöbete kaldığım hastanenin acil servisi ve peş peşe gerçekleştirdiğim doğumlar ama yorgun hissetmediğim en azından zihinsel ve psikolojik anlamda ama vücudumdaki isyanı da geçiştiremediğim yine de fazla üzerinde durmayıp direksiyon başına geçtiğim hastane çıkışı yola çıkıp

da...

Ve karanlık yolda arabamı sürerken gözüme giren arabanın farları üstelik ters yola geldiğini fark etmeyen sürücünün bir anlık dikkatsizliğine ben de direksiyon başında uyuyarak eşlik ettim. Sonrası ise tam bir felaket.

Kaç gün yoğun bakımda kaldığımı bilmiyorum çünkü bildiğim tek şey hissettiğim acının sona ermesi bu uğurda ölmeye bile razıyken ve yoğun bakımdan çıkmamın bir mucize olduğu ve ne yazık ki geride bıraktığı araz, geçirdiğim kaza ertesi yaşamam bile bir mucizeyken eksik bir kadın olarak hayata devam etmem de tüm sevdiklerim için şükür vesilesi iken. Gelin görün ki bunu kabullenmek çok zor oldu benim için ne de olsa anne olmam artık imkansızdı bu saatten sonra üstelik ben mesleğine aşık bir kadındoğum uzmanı iken uzun süre elimi çektim mesleğimden ve hayata da eskisi gibi uyum sağlamam mümkün olmadığı üzere uzun süre terapi gördüm yattığım rehabilitasyon merkezinde ta ki...
Kötü alışkanlığım yok sevmekten başka çünkü oldum olası insan sevgim ağır basmıştır zaten doktor olmamdaki en büyük etken de budur.

Sevgili Süreyya...

Kaldığım klinikteki oda arkadaşım ve onunla aynı odada kalmamız ya kaderin bir cilvesi ya da inancımı yok sayarsam, Tanrının ve meleklerin bana oynadığı bir oyun çünkü net kararımı kaza sonrası artık mesleğimi sürdürmem konusunda emin olduğum. Ya mesleğimi tamamen terk edecektim ya da kadındoğum branşı dışında başka bir dalda ihtisas yapacaktım.

Süreyya. Henüz reşit bile olmamış bir genç kadın ve çok sağlıklı bir o kadar intihar eğilimli hele ki yakın akrabası tarafından uğradığı cinsel taciz sonrası buna birkaç kere meyletmiş ta ki hamile kaldığını anlayana kadar elbet bebekten de kurtulmak istiyor ama bebeğin alınması bir saatten sonra imkânsız olduğu için bu kederi içinde yaşatmanın İlahi bir ayrıcalık olduğunu düşünüyor ve ne yazık ki aklını yitirme noktasına geliyor.

Kullanması gereken ilaçları da almayı reddetti mi ardından gördüğü halüsinasyonlar ve bitmeyen atakları bu anlamda tek işe yarayan sözüm ona aldığı psikolojik destek ve bu terapiler de bir yere kadar etkili hele ki işin içinde reçete de olmadı mı ne de olsa Süreyya ilaçların bebeğe zarar vereceğine emin olduğu için çok da saldırgan bir tavırla yanaşmakta klinik çalışanlarına ve de hastalara ve bir şekilde onunla aynı odaya düştük ve bunu asla net algılayamadım, neden mi?

Ya, bendim Allah'ın sevgili kulu ya da Süreyya aslında her ikimiz de sonuçta ben yarım bir kadın ve de Süreyya yaralı bir kadinken birbirimize zaman içinde iyi gelmeye başladık.

Süreyya'nın yanında hem anaç hem doktor sıfatıyla kendimi oldukça güçlü hissediyordum.

Süreyya ise benim asla anne olamayacağımı öğrendiği günden beri sanki daha bir durulmuş ve sakinleşmişti.

Ara sıra o, benim karnımı okşardı ve:

"Keşke bu bebek senin karnında olsaydı."

Bense elini tutar ve derdim ki:

"Anelik sana daha çok yakışacak ama..."

Devamını getirmezdik de ve birbirimize sarılır saatlerce kâh ağlar kâh güler sabaha kadar hasbihal ederdik.

Ben değer verdiğim kadar da değer görmüş bir sağlık çalışkanıydım. Evet, mesleğimdi bana duyulan saygının merkezi ve kendime duyduğum saygıyı da koruduğum ve yine bunca kadının anne olmasında katkım varken kendimi pek bir sever olmuştum ne de olsa ailemden asla fazla bir sevgi ve kabul görmedim ben ne de olsa boşanmış bir ailenin çocuğu olmak sizden çok şey götürüyor. Süreyya ise kırsal kesimde büyümüş sonra da İstanbul'a göç etmiş bir ailenin kızıydı hatta tek kızı ne de olsa Süreyya doğana kadar annesi defalarca düşük yapmıştı bu yüzden Süreyya onlar için haddinden fazla değerliydi ta ki başına gelenlere değin. Genç irisi bir kız çocuğu yaşından fazla gösteren bir o kadar alımlı hele ki İstanbul'un da yabancı oldu mu insan...

Hikâyenin bir kısmı çok gölgeli ya da Süreyya çok detaya girmedi lakin her şey o kadar açık ve net ki: Bir genç kız üstelik Anadolu insanı ailesi ve düşünün ki nasıl bir açıklaması olabilir başına gelen bu talihsiz olayın ertesinde bir de hamile kaldığı ortaya çıktı mı...

Süreyya'nın ailesi ne kadar bu yükü taşıyabilirler ki omuzlarında gelin görün ki evin tek kızı ve canı çok yanmış ve baş edemedikleri için bu durumla mecburen Süreyya'yı da devlet sahipleniyor ve sağlığına kavuşması için de herkes elinden geleni yapıyor ve ben bunca derdin ortasında kendi derdimi unutup bir şekilde hamisi oldum bu genç kadının daha doğrusu başına gelen bu talihsiz olaydan sonra ona kadın demek ne kadar doğru iken elbet tıbben kadın ama o sadece bir çocuk olarak kalacakken benim gözümde çünkü o gecenin devamı gelmedi bir şekilde aslında roller değişti.

Bazı sinyaller veriyordu o gece ve ben bir hekim olarak bu sinyallerin erken doğumun öncesi olduğuna kanaat getirdim ve klinikteki nöbetçi doktor rahatsızlandığı için doğuma ben girmek zorunda kaldım ve işte o gecenin raporu:

"İkin, Süreyya ve derin nefes al. Haydi, yapabilirsin sadece iste ve kapa gözlerini ve kendini köyünde hayal et."

Hayal edebileceği bir şey kalmamışken bir çocuğun dilim de varmıyordu işte söylemeye ama tıbben bir kadındı bu küçük kız ve rahmindeki sorun nedeniyle doğum çok güç gerçekleşiyordu ve klinikteki ekipman çok yeterli olmadığı için ben inanılmaz zorlanıyordum üstelik başımdan geçen bu melun kazanın neticesinde sağlıklı düşünebiliyor muydum hem?

Düşünceden evvel icraat idi önemli olan ve Süreyya'nın dinmek bilmeyen bir kanaması vardı ne de olsa geçirdiği bu hassas dönemin ardından nasıl riayet edecekti ki hayatın gerçeklerine ve işte o kabul edilmesi zor gerçek:

Bebek dünyaya çok erken gelmişti ve haddinden fazla çelimsizdi üstelik annesini adeta içten içe kemirmişti ve ben hala feryat ediyordum:

"Süreyya, dayan kızım, dayan. Sakın bırakma kendini."

Nabzını nerede ise alamıyordum ve ben deneyimli bir hekim olarak her şeyi yapmıştım bu kısıtlı ortamda nihayetinde bebek ağlamaya başladı yaptığım müdahale ertesi ama annesi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim işte.

Artık odamda tek kişi kalacaktım ve buna içim el vermedi artık benim için de zamanı gelmişti bir şeyleri kabullenmenin.

Süreyya.

Ve nicesi: nice Süreyya nice süregelen haksızlık ve zincirleme kaza: kimi otobanda kazaya uğran kimisi en yakını tarafından tüm hakları elinden alınan...

Ben mi?

Kim olduğumun artık önemi yok hele ki bu saatten sonra ne de olsa sınıdığım vakıfım artık ve yeryüzüne niye gönderildiğimi biliyorum da.

Tüm kadınların da annelik içgüdüsüne sonuna kadar inanıyorum tıpkı sonuna kadar Yaratana ve kendime de inanırken...

Artık nöbet çıkışında araba kullanmayı da bıraktım. Üstelik evde beni bekleyen biri varken daha dikkatli olmalıyım ve kendime iyi bakmalıyım ki kızıma da sağlam bir gelecek sunayım üstelik beni iyileştiren güce müteşekkirim ve kendimi hiç olmadığı kadar çok seviyorum ve biyolojik annesi olmasam da küçük Süreyya'nın, yaşadığım sürece benim korumam altında olduğu kadar ben de biliyorum aslında her birimizi koruyan gücün nasıl da kudretli olduğunu.